

Scena se petrece în luna iunie 1848 la un sat aproape de București.

Această piesă de ocazie s-a reprezentat pentru prima oară după liberarea Patriei noastre și a țiparului, în anul 1848, luna iulie.

Tirania trece, Patria rămâne !

ACTUL I

Teatrul reprezintă un tufiș în apropiere de sat.

SCENA I

Alecu, Mărgărit.

MĂRGĂRIT : Vezi, frate Alecule ? Nu-ți spun-eam eu ție că o să ne îndreptăm și noi odată ?

ALECU (cu entuziasm) : Dumnezeu ! Îți mulțumesc că am trăit puă în fericitul moment de a vedea România liberă !... Această-mi era cea mai de pe urmă dorință. Acum pot muri ; căci mor mulțumit !

MĂRGĂRIT : Tu ziceai că nu este unire între români ?

ALECU : De mai mulți secoli de cind tirania apăsa patria, sfărâmasă și nimicise unitatea dintre fiii săi. Acum, însă, încălzindu-se inimile românilor de nobilul sentiment al libertății, într-o eră atât de favorabilă, deși sub asprimea despoților, ce scrișeau și vărsau venin din negrele lor inimi, stăvilind în tot chipul această sfântă mișcare, care lor le anunța pieirea... în cele din urmă (...) apostolii libertății au izbutit să înfrângă pe aristocrați, și poporul român a scuturat jugul tiraniei !...

MĂRGĂRIT : Adevărul este, că, dacă scăpam această bună ocazie, niciodată nu ne mai puteam emancipa cu atita înlesnire.

ALECU : Una asta ; și al doilea, cădeam în disprețul celorlalte popoare, întunecându-ne raza redobândită în Europa civilizată prin intervenirea și munca neobosită a bărbaților de geniu, fii ai țării noastre... Aceia care numai e-o privire îngheață pe despoți și sfărâmă sclavia !

MĂRGĂRIT : Bunul Dumnezeu a făcut ca România să se ridice din mormint și să-și recunoască drepturile sale !

ALECU : Și tot acest părinte, prin dumnezeiasca sa putere, a distrus despotismul și n-a îngăduit ca scumpa noastră Românie să piardă prestigiul în fața Europei... A suit-o cu triumf la un grad de gelozie ; iar inamicii țării turbează de minie văzându-li-se planul

ruinat și pierzind orice speranță de a o mai putea înghiți vreodată !

MĂRGĂRIT : Drept vorbind, s-au săvîrșit niște fapte mari la noi în țară și care nu se spera ; așa că numele acelor bărbați iluștri care au luat parte la această regenerare a țării noastre, vor rămîne săpate în inimile tuturor românilor. Acum ne putem numi și noi Națiune !

ALECU : Mai mult decît atît... noi ne-am ciștigat emanciparea cu atita înlesnire, cu cît ridicarea ne-a fost mai sfîntă și mai unită... Cel mai corupt român nu s-a încercat a comite vreo faptă nelegiuită ! În vremea acțiunii, toți locuitorii Bucureștilor, stînd cu ușile deschise, nu li s-a pricinuit nici un prejudiciu... Tot românul își avea cugetul și ochiul țintit numai la revendicarea egalității și a libertății !

MĂRGĂRIT : Și-apoi, tot ce este mai de laudă, că la noi nu s-a vărsat nici o picătură de sînge, în vreme ce în celelalte părți de lume au curs torente pînă cînd să puie mina pe libertate !

ALECU : Vezi că între noi, românii, a stat o unire și o legătură tare și hotărîtoare... Oștirea, domnule, a fraternizat cu poporul... Ei au răspuns că, ca români, niciodată nu vor trage în frații lor... dînd cu aceasta o spaimă teribilă tiranilor din toate părțile lumii !...

MĂRGĂRIT (cu bucurie) : Să trăiască ostașii noștri !

ALECU : Dară, să trăiască ; fiindcă lor le sîntem datori în mare parte cîștigarea drepturilor noastre !... Va veni timpul odată să-și arate ei bravura ; dar nu în contra fraților lor, ci în contra vrăjmașilor țării !... Atunci, numai, se va cunoaște adevărata valoare a ostașilor români !

MĂRGĂRIT : Ai mare dreptate ! Rogu-te... ziseși că ostașii noștri au răspuns că nu vor da niciodată în frații lor ?... Ce fel, ei au fost întrebați ?

ALECU : Negreșit, așa...

MĂRGĂRIT : De cine ?

ALECU : De Vodă Bibescu !

MĂRGĂRIT : Cum se poate ?... Ce, Vodă Bibescu n-a fost în unire cu poporul ?

ALECU : Niciodată...

MĂRGĂRIT : Din contra ; eu am auzit că prințul s-a unit cu nația și a semnat Constituția chiar în noaptea de 11 Iunie... Spre mai bună încredințare să-ți arăt jurnalul mămărui unu, din „Pruncul Român”. (Scoate o gazetă din buzunar.) Citește însu-ți rîndurile acestea ce sînt adresate către frații noștri moldoveni... vezi, ce zice ?

ALECU (citind pe jurnal) : „Domnul țării, Gheorghe Dimitrie Bibescu s-a unit cu noi...”

MĂRGĂRIT : Adevărat este, ori nu ?... Minte oare foaia aceasta ?

ALECU : Ba nicidecum ; dar numai atunci s-a decis, după ce a văzut că de la străini nu mai are nici o speranță !

MĂRGĂRIT (tot cu jurnalul în mînă) : Și mai departe iată ce spune : (Citind pe jurnal) „Dacă din nenorocire voi n-ați reușit, nu e vina voastră ; deoarece, voi n-aveți un domn ca al nostru care-și iubește țara !”

ALECU : Prea frumos !

MĂRGĂRIT : Așadar, mai învederată probă decît aceasta, ce mai vrei dumneata ?

ALECU : Adevărul este că acest prinț, care de origină era român neaoș, care avea o instrucțiune superioară, și un spirit pătrunzător, putea să devină cel mai mare patriot, dacă ar fi avut niște miniștri cu sentimente românești ; însă, vai ! ...el era înconjurat de niște creaturi ale străinilor, care nu lucrau decît pentru vrăjmașii țării... și, care avînd toată puterea în mîinile lor, au supt poporul cum sughe șarpele o animală în gura sa !

MĂRGĂRIT : Dumnezeule ! Mă iau fiori... ALECU : Astfel erau acei oameni, astfel de calități aveau acei care înconjurau tronul... Vodă nu auzea decît numai lingușiri, nu vedea decît numai curtezani, și nu osîndea decît numai inocența !

MĂRGĂRIT : Vai !... el era mai mult vrednic de plîns decît culpabil...

ALECU : Deși cîțiva din boierii patrioți cu îndrăzneală către dînsul, merseară și îi arătară trista stare a țării și împilarea țărânului ; dar în zadar... vocea lor era năbușită, și domnul țării era surd !

MĂRGĂRIT : Dacă o dată muma este surdă, apoi copilul în zadar mai plînge !

ALECU : Dînsul asculta și se uita numai la aceia care-l înconjurau ; căci în alt chip era fără vederi... Mindria, egoismul și zgomoatoasa-i pompă, îl făceau să fie surd la tipetele poporului, pe care minștrii lui, prin loviturile biciului, invenție degradătoare, menită numai animalelor, îl torturau și-l abrutizau !

MĂRGĂRIT : Ce tiranic !

ALECU : Vedea bine că toată lumea strigă în contra miniștrilor abuzivi, care de la suirea sa pe tron, au domnit împreună cu dînsul... care l-au înnegrit în fața țării și l-au făcut nesuferit fiilor ei... și nici într-un chip

nu s-au îndreptat... n-a voit cel puțin, să deschidă Obșteasca Adunare ca să se orienteze oarecum... din contră, a dat cîrma țării pe mîna acelor miniștri spre a sugruma totul !

MĂRGĂRIT : Ce orbire ! Va să zică el era numai cu ponosul de domn, iar încolo, pe ălați îi bătea folosul !

ALECU : Din acei miniștri, doi monștri au fost inamici neîmpăcați ai patriei noastre și ai binelui obștesc...

MĂRGĂRIT : Care sînt aceia ?

ALECU : Ce fel de întrebare este aceasta ?... Toată lumea îi cunoaște, și dumneata nu-i știi încă ?

MĂRGĂRIT : A ! Știu acum. Acei cărora li s-au spart geamurile pe la casele lor din București, în noaptea memorabilă de 11 iunie ?...

ALECU : După faptele lor le trebuiau capetele sparte, iar nu geamurile ; dar să mulțumească mărinimoșilor bărbați care au condus revoluțiunea și blîndeții cea fără margini a poporului român !

MĂRGĂRIT : Să-i lăsăm în plata domnului ! Destul le este lor că sînt ieșiți din țară cu pată neștearsă în frunte și că vor fi arătați cu degetul pînă și de copiii cei mici, în viitor.

SCENA II

Alecu, Mărgărit, Călin.

CĂLIN : Boierilor, poftiți la masă.

ALECU : Mă, ți-am spus să nu ne mai zici boieri ! Acum nu mai sînt boieri în țară la noi, ci numai români. Pune căciula în cap !

CĂLIN (punînd căciula în cap) : Bine, cum să zic cucoane ?

MĂRGĂRIT : Taci din gură cu cucoane...

CĂLIN : Iaca, tac. Dar apoi cum să vorbesc ?

MĂRGĂRIT : De-acum înainte, ai să ne zici domnilor.

CĂLIN (luîndu-și căciula din cap) : Domnilor, boierilor, poftiți la masă !

ALECU (supărat) : Mă ! înțelege odată să nu ne mai zici boieri, că te lovesc peste gură ! Pune căciula în cap, n-aiuzi tu ?

CĂLIN (învîrtînd căciula într-o mînă) : Apoi, mî-e rușine, cucoane, zău !

ALECU (amenințîndu-l) : Taci cu cucoane...

CĂLIN (frecîndu-se la ureche) : Iar m-am uluit... he, he, he... Iaca, Domnule ! Domnule ! — pînă m-oi dezvăța zău !... pentru că acu de-odată îmi vine cu greu și mie, și dumitale...

MĂRGĂRIT : Tu, ascultă ce-ți poruncește stăpînul...

CALIN : Bine, domnule, bine.. Așa o să fac. (Aparte.) Îți vedea voi cum să mănincă mămăliga !

ALECU (către Mărgărit) : După masă, să mergem la Poștie să întâmpinăm pe unii din liberatorii patriei noastre care se întorc cu misiia lor completă de la Craiova în București, și care încă de la 9 iunie ridicaseră stindardul libertății la Islaz, în România mică.

MĂRGĂRIT : Prea frumos ! — să ne facem și noi datoria.

(Alec și Mărgărit ies.)

SCENA III

Călin, singur.

CALIN : Ei, lucru pocii ca ăsta !... Eu nu mă pocii dumiri de loc la cuvîntul ăsta al lor... Zice că nu mai sint boieri, bine ; apoi, ce fel așa ?... Cum o să-l mai dezboierescă pe el acum ?... He, he, he... poate că să-l jupoaic de piele, ce dracu' ! Că altfel n-are cum ? Aș, nici așa nu se poate, dar dacă boieria l-o fi răzbit pină la inimă, atunci cum merge treaba ? Nu să poate... Trebuie să fie altă pricină la mijloc. Ia să întreb eu pe nea Chiru, mai bine, că el a fost pe la București și trebuie să știe. Pă mine mai multă mirare mă prinde dă zapciul ăsta... unde el altădată te răbda să stai cu căciulă în cap că, aoleu, erai topit, iar acum nu zise nici o vorbă. ((Cu parapon mare). Hm ! Cînd te duceai la el să jeluiești de cite ceva, dacă aveai pîrușia cu untul coleantr-o mină, trei, patru cocoșei în astălaltă, cureu-lița la subțioară să cîrție și două, trei rubiele lucind între dinți, e, atunci te-nțelegeai cu el numai din două cuvinte ! Iar altmîntri, eu mîna goală, să fi avut dreptate cu caru', tot degeaba ! Îți găsea vină, te miri din ce, și era vai de măicu-lița ta !... Te croia dorobanții cu biciul, pină rămî-neai lungit la pămînt și n-aveai cui să te jeluiești ! Unii dintre noi era oameni mai cu dare de mină și avea de unde să dea rușfet ; iar eu, și altul ca mine, care aveam numai cite o vită la ușa, de unde era să-i dau ? Hm !... Vezi că dacă e Călin ăsta să-rac și cu cămașa cîrpită, pentru că a trebuit să vind vaca din bătătură ca să fac zapciului conace și plocoane, să-mi rămîie nevasta și copiii pe drumuri ; iar eu să argătesc la altul ca să nu murim de foame... Of ! Dumnezeu să-i miluiască ! Eu atît pocii să zic muma. Adică, să vedeți dumneavoastră, au și ei o fărîmă de dreptate... Zice că dau cite o grămadă de bani pină să se facă zapcii... Apoi, dacă o fi așa, sint alții și mai vinovați decît dinșii ! Acum mă duc să mai trag cu urechea ca să aud ce mai vorbesc ciocoii la masă, să am ce povesti și eu diseară la șezătoare. (Iese repede prin dreapta.).

SCENA IV

Chiru, Macsin.

(Care vin de la cîmp. Chiru are un fedeleș la spinare și Macsin o traistă cu de-ale min-cării.)

CHIRU : Aoleu ! Iată ce-i colo, moș Macsine...

MACSIN : Unde ?

CHIRU : Te uită colo, acasă la coconu' Alecu...

MACSIN : Ei, mă ! Dar ce-o fi ăla peștiuț așa ?

CHIRU : Ăla-i steag, moș Macsine. Uite, are trei fețe : roșu, galben și albastru.

MACSIN : Pentru care pricină l-o fi pus el acolo ?

CHIRU : Da, eu știu ?

MACSIN : Amînteri, ar fi bine să stea dă mindrețe așa.

CHIRU : Așa e, moș Macsine, dar cu mîna în București am mai văzut niște steaguri așa, ș-apoi unde, tot pe la conți d-ăia !

MACSIN : Poate că s-o fi făcut și el vre-unul d-ăia...

CHIRU : Mai știi, minune ! Acuma, fie ce-o fi, noi să mai picăm pă iarba asta verde. Pune traista jos și șezi colea, moș Macsine să ne mai odihnim o toană.

MACSIN (așezîndu-se jos) : Hupa, mă ! Mi s-a slăbit curelele de tot, tocuma acu văz și eu e-am îmbătrînit.

CHIRU : Aș, numa dă osteneală te doare, moș Macsine, că de, acuma toată ziulița stai co-coșat la seceră. Apoi, dă fier să fie cineva și tot geaba. Ia să-îmbucăm ceva, că mie mi s-a făcut foame. (Scoate din traistă mămăliga și cu ceapă și începe a îmbuea cu mare poftă.) Adicăte, ca de cîți ani să fii dumneata, moș Macsine ?

MACSIN (cu gura plină) : Eu ? La Sin Pietru ce vine, împlinesc o sută fără unu de ani !

CHIRU : Auzi acu ? Și vezi, că nu te arată chipul să fii așa mare de zile.

MACSIN : He, vezi că eu am trăit bine : m-am însurat numai de douăzeci și unu de anișori, cînd abia-mi mîjea mustăcioara pe buză ! Baba mea era atunci de paisprezece ani și jumătate, cînd am luat-o.

CHIRU : Copilandră de tot !

MACSIN : Vezi că noi ne-am luat din dragoste mare, Chirule, și d-ăia a fost îngăduială în casa noastră. Atunci să căta să fie femeia bărbat și de vită bună, iar nu ca acum după auțiie !

CHIRU : Ra să mai zici !...

MACSIN : Așa era atunci cînd m-am pome-nit eu pă lumea asta albă... Nici nu să știa că un bărluat cînd o vrea să-și lase nevasta, or nevasta să lase pă bărlbat, pentru că-i uide-a norodu cu pietre ; iar în ziua de astăzi se-nsoară și se mărită numa' d-o formă și dă interes... Trăiesc cit trăiesc, pină isprăvește dă cheltuială, și peste puțină vreme, îi vezi unu' într-o parte, și altu' într-alta !

CHIRU : Aşa e, moş Macsine, pentru ai săraci ; dar boierii care au bani cu sacii, de ce ?... Căci ei au ce să mănânce, şi fac mai rău decît ăilantî !

MACSIN : Eu mă mir dă stăpînire, cum îi îngăduie la o faptă aşa de nelegiuîtă ?

CHIRU : De stăpînire ?... E, he, moş Macsine !... Apoi cînd singur Vodă făcu una ca asta, da-ncolo ce-a mai rămas ?

MACSIN : Cum aşa ?

CHIRU : Nu s-a despărţit de Doamna a dinţii, cu care a trăit 27 de ani încheiaţi şi avea şase copii ca soarele de frumoşi ?

MACSIN : Ei mă... ba să mai zici !

CHIRU : Şi a luat alta... De, bune sînt asta ?

MACSIN : Vezi că peştele de la cap se strică !... Să ferească Dumnezeu pînă toată lumea şi pînă toţi creştinii ! — Da bine mă, Chirule, nu-i era frică de sfînta cruce ?...

CHIRU : Aş, apoi boierii acum numai merg la biserică cu anii !...

MACSIN : Mă, glumeşti ?

CHIRU : Ba defel... (...) D-apoi cum ? Socoteşti duameata că ei au vreo temere de Dumnezeu ? Muncеşti tu din zi pînă-n noapte, te arde soarele, te bate vînturile, te plouă pînă urechi... Muncеşti să le dai lor şi tot degeaba !

MACSIN : Of, bine zici tu, fătul meu. Aceşti oameni pe care-i hrănim din sudoarea noastră, le dăm tot binele, atît încît i-am făcut să uite şi pe Dumnezeu... aceştia, zic, pînă noi nu ne socotesc într-o nimic... ne lasă să trăim în întinerie, veac de veac, ca vai de noi !...

CHIRU : He ! D-apoi asta, acu' o ştii dumneata ?... Ei, măre, te are aşa ca pînă nişte dobitoace pe care le scoate de la un jug şi le pune la altu', fără nici o milă sau temere de Dumnezeu !

MACSIN : Şi cît merge, tot mai rău !... Strîmbătăţile să măresc, iar nu mai scad... A născocit cite o mie şi una de angarale ca să te lase în sapă de lemn... Scăpasem de hoţile codrului ; dar spre mai mare pieire a noastră a rămas zapciul holi de fată, cu mult mai răi şi fără milă ! Of ! Oare Dumnezeu n-o fi văzînd din cer toate astea ?... Oare lăcrămile, ţipetele noastre şi ale copiilor noştri n-or fi ajuns pînă la înălţimea cerului ?

CHIRU : Ia ascultă, moş Macsine !... Răutăţile astea nu ne vin de la Dumnezeu, ci de la oameni !... De la românii cei de-o lege cu tine, care nu se socotesc că eşti fratele lor ! După cum spune la sfînta Vanghelie !

MACSIN : Aş, ţi-ai găsit... Nu vezi tu mă, că vor să le stai tot cu căciula în mină înaintea lor !... Zice că ei is ciocoi şi tu român ! De, de... dracu' a mai scornit ciocoimea asta pe faţa pămîntului, care face pe român să se lepede de însuşi fraţii şi rudele care sînt de-un sînge cu dînsul ?

CHIRU : Dracu' ?... Eu gîndesc că şi dracu să miră dă ei !

MACSIN : Dar să-ţi spui una, mă Chirule... Mie parcă-mi spune cineva la ureche, că astea,

n-or să mai ţină multă vreme ; şi are să piară toate sataralele şi strîmbătăţile !

CHIRU (cu entuziasm) : I ! Unde dă Dumnezeu una ca asta, moş Macsine ? Cîtă bucurie şi veselie n-ar fi atunci pe bieţii creştini care sînt fripţi şi arşi !...

MACSIN : Mie mi s-a făcut un semn, dă este aproape o lună de zile, şi trebuie să fie ceva, să ţii minte cuvîntul meu !

CHIRU : Adicăte, eşti şi cam năzdrăvan dumneata ; lasă gluma...

MACSIN : Ia !... Nu-ş ce s-aude ?

CHIRU : Cine s-o fi vîitînd aşa ? (Se ridică în sus amîndoi.)

SCENA V

Chiriu, Macsin, Călin.

CĂLIN (vine în fugă, vîitîndu-se : Aoleo ! Aoleo ! Scăpaţi-mă ! Scăpaţi-mă !

CHIRU : Ce este, mă ?

MACSIN : Ce-ai păţit, băiete ?

CĂLIN (zăpăcit, ia pe unul drept altul) : Aoleo ! Moş Macsine, nea Chirule... să fugim moş Macsine, nea Chirule... să fugim !

MACSIN : Da' pentru care prieină ?

CĂLIN (care abia-şi ţine răsuflarea) : Of !... Apoi toţi românii din sat s-au sculat cu beldiile să omoare pe coconu' Alecu şi pe Zapciu !

CHIRU : Măi, nebun eşti tu ?... Ori nu eşti în firea ta ?...

CĂLIN (asemenea, cu neîntrerupere) : Apoi stai, nea Chirule, moş Macsine... Staţi niţel să vă spui cum s-a întimplat, lăca, pînă mine m-a trimis la Poştie cu o scrisoare, şi cînd să vin îndărăt acasă, văd pe toţi românii grămadă în curte şi răcnind cît puteau ei... Iar coconu' Alecu şi eu Zapciul, nu să ştie ce se făcea prin minile lor !... Uite, odată îi arunca în sus şi-i lăsa în jos !... Ce gîndeşti dumneata ?... Asta nu-i lucru de spaimă ? (Se aud strigări de ura.)

CHIRU : Se aude un ramăt...

MACSIN : Ia tăceţi voi din gură... (Strigăte de ura se repetă.)

CĂLIN : Ei, aţi auzit acuma ? Aoleo ! Mi să rupe inima de mila lui coconu' Alecu.

CHIRU (uitîndu-se în fundul scenei) : Uite-i... Vin încoace cu grămada.

CĂLIN (tremurînd de frică, aleargă în sus şi în jos pe scenă) : Aoleo, moş Macsine, nea Chirule, aoleo ! Hai să fugim mai curînd, măi frate ! Hai să fugim !

CHIRU (apucînd pe Călin de mînă) : Stai aici, mă smintitul, unde vrei să te duci ? Ce naiba, de eşti fricos aşa ? Ori unde ai trăit şi tu cu ciocoi la un loc.

CĂLIN : Ia lasă-mă, nea Chirule... Ce, vrei să mă omoare şi pînă mine ?

CHIRU : Nu te omoară nimeni pînă tine ; stai aci cu noi.

SCENA VI

Precedenții, Lefter, sățeni.

SĂTENII : Ura ! Ura ! Ura !

LEFTER (care poartă în mână un steag tricolor) : Să trăiască libertatea !

SĂTENII : Ura ! Ura ! Ura !

CHIRU : Dar asta, mă Leftere... ee-ai pățit ? Ce sint strigările astea ?... Nu vedeți voi că-i Zăpciun sat, ia ? Pentru ce umblă tu cu steagul ăsta la spinare ?

LEFTER : Apoi, Zăpciul mi l-a dat, mă.

CHIRU : Cum așa ? Mai dă-te-n colo !

LEFTER : E, he, nea Chirule, tu nu știi nimic, vezi că... acu' s-a dus puterea ciocoiilor, mă, s-a dus... Să trăiască domnișorii ăia care spuneai tu că umblă cu ciocul în barbă ! Ura !

SĂTENII : Ura ! Ura !

MACSIN (lui Lefter) : Ia spune-mi și mie, moșcule, ce năzdrăvănie este asta ?

LEFTER : Moș Maesine, adineauri, cuconu' Alecu și cu Zăpciul ne-au chemat la curte și ne-au spus că la București s-a făcut răsmiriță...

CALIN (înfricoșându-se din nou) : Aoleo ! Răsmiriță... Aoleo !

CALIN : Măi glumești, ori ba ?

LEFTER : Ba nici glumă, nici nimic ! După aia, noi am scăpat de robie de-acu-ncolo și nimeni nu poate să ne mai prade !

CHIRU : Ce fel de vorbă este asta, mă ? Cum se poate ca să nu mai fie prădăciune în țară ? Mie nu-mi vine să cred odată cu capu' una ca asta !

LEFTER : Mă, ia ascultă-neoace... Românii din București, cu ăi de peste Olt, s-au sculat asupra lui Vodă, ca să ne dezrobească pe toți și să nu mai fie nimeni ciocoi pe țărîmu' ăsta al nostru !

CHIRU : Dar Vodă a vrut el ?

LEFTER : Apoi ce era să facă numai el singur !

CHIRU : Ce fel singur ?... D-apoi el n-are oaste ?

LEFTER : He ! Vezi că melentarii ținea cu țara, mare !

MACSIN : Dar ciocoi ?

LEFTER : Ciocoi nu mai sint acu'. S-a dus ! A lepădat și ciocoi și tot... D-acu-nainte, în toată țara sint numai români curați !

MACSIN : Mare minune !

CĂLIN : Așa e, moș Maesine. Asta am auzit-o și eu de la coconu' Alecu și de la Zăpciul, dar am uitat să vă spu.

LEFTER : Acuma ni se iartă elaca, iobăgitu', belicu' și toate angaralele !

CĂLIN : E, he ! Adică, adevărat să fie una ca asta, mă, nea Leftere ?

LEFTER : Prea adevărat.

CĂLIN (cu mare bucurie) : Doamne sfîntule !... Acum o să-mi fac și eu cămașă nouă... Ura ! Ura ! copii...

LEFTER : Ba încă nu numa atît. Zice că o să ne dea și pămînt hamnic pentru rana vieții !

SĂTENII : Dumnezeu să le dea bine !

MACSIN (către Chiru) : Auzi tu, mă Chirule ?... Nu-ți spuneam cu mai adineauri că o să scăpăm de toate nevoile ?

CHIRU : Dea ! Pare-ai fost năzdrăvan, moș Maesine, zău așa !

CĂLIN (uitîndu-se afară) : Aoleo ! Ia uitați-vă cum mai vine Zăpciul încoace cu o grămadă de dorobanți ? Asta nu-mi place mie... eu cînd văd dorobanți, m-apucă năvîrliile.

MACSIN : Da' e și coconu' Alecu cu ei mă !

CĂLIN : Taci din gură, moș Maesine... Să nu mai zici cocon, că te-ai topit.

MACSIN : Da' pentru care pricină ?

CĂLIN : Cocon, momon, nu mai e acu ; ci numai român gol ! Să nu mai zici cocoane la nici un ciocoi, că-ți găsești beleaua ca mine, dă era să mă bată coconu' Alecu... Știi dumneata ori nu știi ?

MACSIN : Bine, cum să le zic dar ?

LEFTER : Domnule... Și să trăiască domnișorii ăia care făcură asta...

MACSIN : Știi ce, mă Leftere ? Dacă-i vorba așa, să le zici tu, ș-apoi eu.

LEFTER : Nu se poate unchiaș... Odată cu toții ; pentru că așa a făcut unii la Rucurești... Tuna he ! A doua zi după ce se isprăvise tot ; iaca se găsiră și alți viteji... e, mare, trebuie să fii și la muncă, nu numa' la-mpărțeală !

SCENA VII

Precedenții, Alecu, Mărgărit, dorobanți.

ALECU : Ura, copii. Ura !

MĂRGĂRIT : Să trăiască libertatea !

TOTI : Ura, să trăiască libertatea !

MĂRGĂRIT : Fraților !

SĂTENII (între dinșii) : Auzi tu cum ne zice ?... Fraților !

MĂRGĂRIT : Trebuie să mergem cu toții să întîmpinăm pe liberatorii noștri ! Să le demonstrăm de zîmbetul pe buze sentimentele noastre de grațitudine care le sintem datori...

MACSIN (lui Chiru) : Mă, Chirule ! Da-n ce limbă o fi vorbind ciocoiul ăsta, că eu n-am înțeles nimic ?

CHIRU : Apoi nu ți-am spus eu, moș Maesine, că boierii s-au lepădat de limba românească ?... Asta-i altă limbă străină ?

MĂRGĂRIT : Să mergem să vedem pe acela care ne-a scăpat de tiranie, și de toate nevoile !

MACSIN (lui Chiru) : Taci mă, ca-nceput s-o rupă pe românește...

CHIRU : Bun e Dumnezeu sfîntu'.

ALECU : Ați auzit fraților sățeni ?

TOTI : Am auzit, am auzit !

ALECU (tare) : Ura !

TOTI : Ura ! Ura ! Ura !

(Ies cu toții strigînd : Ura.)

Cortina cade; finalul actului I

ACTUL II

O cameră modestă ; la o parte este o oglindă pentru toaletă, o ușă în fund și o fereastră, altă ușă în stînga.

SCENA I

Slamna singură.

SLAMNA : Ia vedeți acum supărare !... Bles-tematu' de oltean nu mai vine, bată-l minia lui Dumnezeu de mojie... Am trimis de trei ori după dînsul și pînă în vremea asta n-a mai sosit... După ce vede că-i fac aliș-veriș, el d-aia scoate coarne : dar lasă că o să-i tai eu lui de unghioară !

SCENA II

Slamna, Maria.

MARIA : Cicoană ! A venit, ăla...

SLAMNA : Care ăla, fa ?

MARIA : Iaca... ăla... ardi-l-ar focu' ! Că i-am uitat numele...

SLAMNA : Ești o timpită, vai de tine...

MARIA : Știi, ăla frate... care vinde suliman !

SLAMNA : Dumitrache băcanu'.

MARIA : E, da, da... jupîn Dumitrache olteanu'...

SLAMNA : Zii să vie în casă, a adus ce i-am poruncit eu ?

MARIA : Poi ?... A adus, ferește !

SCENA III

Precedenții, Dumitrache.

DUMITRACHE (intră cu un clondir în mînă) : Cicoană Slamno... sărut minuşile dumatle...

SLAMNA : Să-ți spui drept, chir Dumitrache, că m-am supărat pă tine... E o vreme de cînd te aștept...

DUMITRACHE : Să am iertăciune, să am iertăciune. — Ia poftim dă vezi dumneata, ce fel de marfă este asta ! (Îi dă un clondir.)

SLAMNA : Eu mă paracsenu' că n-o să mai viu...

DUMITRACHE : Doamne ferește !... Să poate să las eu un muștiriu așa ca dumneata ?

SLAMNA : Mă prindea paracsenu'... eu care-ți tîrguiesc cite trei patru oca de suliman pe an ?...

DUMITRACHE : Sărut minuşile... Sînt prea mulțumit ; dar coconița Zînea nu-mi face nici un aliș-veriș !

SLAMNA : Ce voi să știu eu de dînsa ?... Ascultă, chir Dumitrache, spune drept, e tot de acela care mi-ai dat pînă acum ?

DUMITRACHE : Pe cîntea mea, cicoană !... Asta este cel mai fain suliman... Netezește obrazu' și îl face ca de fată mare !

MARIA (încet lui Dumitrache) : Da' mare minciună spui și dumneata, jupîn Dumitrache.

DUMITRACHE (încet către Maria) : Așa e negustoria Marioară... Trebuie să spui minciuni mari dacă vrei să ciștiți bani mulți !

MARIA : Ferește, Doamne !

SLAMNA : Poftim paralele, chir Dumitrache. Eu plătesc cînstit, dar să știi să-mi păstrezi totdeauna lucru curat.

DUMITRACHE : Sărut minuşile, și să nu te superi pe mine pentru că am întîrziat puțintel ; fiindcă acuma am picat de la București...

SLAMNA : Da' ee-ai cătat acolo ?

DUMITRACHE : M-am dus și eu cu alți prietini de ne-am scris la gvardia națională...

SLAMNA : La miliție ?

DUMITRACHE : Aș, nu la miliție. Asta să cheamă gvardia națională, care s-a făcut acuma, unde sînt numa' boieri și negustori...

SLAMNA : Bine, chir Dumitrache, mi-i mai povesti altă dată, fiindcă acuma am nițică treabă, și nu poci să stau de vorbă.

MARIA (încet lui Dumitrache) : Cicoana are zor de sulemeneală... hi, hi, hi...

DUMITRACHE : Numai d-un cuvînt să te mai supăr, cicoană Slamno...

SLAMNA : Spune, ce poftești ?

DUMITRACHE : Să nu-ți uiți făgăduiala ce mi-ai dat săptămîna trecută.

SLAMNA : Ce făgăduială ți-am dat ?

DUMITRACHE (uitindu-se gales la Maria) :
Știi dumneata, mi-ai zis că o să mă cununi
cu Marioara...

SLAMNA : Despre mine, să-ți fie dăruită...
Uite-o, e de față.

MABIA : Nu mă mărit cu acuma, jupin Du-
mitrache ! (Iese iute pe ușă afară.)

DUMITRACHE (ieșind și el după dînsa) :
la stai, Marioară... Stai, nu fugi așa, că n-o
să te mănînc surioară !

SCENA IV

Slamna singură.

SLAMNA : Bine că mă scăpai de guralivu'
ăsta de oltean... Credeam că n-o mai pleca
d-aici. (Luînd clondirul cu suliman în mînă.)
Ce să fac?... Trebuia să mă îngrijește mai
din vreme, că Doamne, iartă-mă ! Cu vorbele
astea d-acuma, nu știe cineva ce să mai
crează ? Unii zic că or să vie turcii, alții
muscalii, alții... Dumnezeu să le aleagă, că
eu nu mai știu ce să mai zic... De aceea,
omul trebuie să aibă grijă de cele mai ne-
apărat trebuincioase, cum am făcut eu acum...
Piuă ieri eu mă sigurisem de toate cite-mi
trebuiau. Dar să vă spui, că diavolu' își
viră coada pretutindeni, — surioarele mele !
Dres nu puteam să găsesc nicidecum... Un
lucru așa de trebuincios nouă în tot ceasul
și în tot minutul... e, apoi mi-a venit în
două-trei rinduri isterico de neaz... Pe viața
mea, eram bucuoasă să dau și 5 galbeni pe
oca, numai să poci găsi... Dumitrache, băca-
nul ăsta, de la care cumpăram eu, îl bătuse
să plece la București, și mă desperasem cu
totul. Însfîșit, dete Dumnezeu de veni și
scăpai și eu de istericale. Acuma nu-mi pasă,
m-am aprovizionat cum se cade... Am suliman
pentru multă vreme ! (Se gătește a se sule-
meni la oglindă.) Să dau eu nițel dres, că
e aproape un ceas de cînd nu m-am suleme-
nit. (Uitîndu-se în oglindă.) A ! Da-mi tre-
buie și sprincenele negrite... Apoi nurițe cite
am de făcut ?... Trebuie muncă nu glumă, că
să arăți mai tinără.

(În vremea aceasta, Călin crapă ușa din
fund și viră numai capul înăuntru, fără a
fi văzut de Slamna.)

CĂLIN (aparte) : Cotoroața umblă să se
sulemenească !

SLAMNA : Rine zicea chir Dumitrache că
ăsta este cel mai faim suliman... (Ștergîndu-se
pe obraz.) E minunat de bun...

CĂLIN (aparte) : Cum se mai fribinește pă
obraz... Vrea să scape de zbîrcituri.

SLAMNA : Așa de bine ce netezește obrazul,
incît îl face ca de fată mare !

CĂLIN (aparte) : Ca de 00 de ani, așa...

SLAMNA (uitîndu-se în oglindă) : Bravo,
zău !... Ia te uită, ce frumoasă m-am făcut.

CĂLIN (aparte) : Parcă ești ucigă-l toaca,
pre legea mea !

SLAMNA : Mă prinde mirarea de noru-mea,
Zinea ! M-am silit în tot felu' s-o fac și pă

dînsa să se sulemenească... S-o mai scoț la
lume, să cbeamă ! Și n-am putut nicidecum...
Așa femeie proastă nu mi-a dat de ochi !

CĂLIN (aparte) : Vezi că nu-i cotoroață ca
tine...

SLAMNA : I-am zis : fă, dregi-te la față să
fii mai frumoasă, că miine-poimîne s-aude că
or să vie turcii... muscalii... Și atunci dacă
ești mai curățică, tot mai ai cite nițel batir...
Ba să nu vorbesc într-un ceas rău, poți scăpa
și pe bărbat-ătu de la niscaiva belele... încă
să ferească Dumnezeu ! Chiar și de supt sa-
bie...

CĂLIN (aparte) : Auzi strigoiaca naibii cum
o învață !... O, trăzni-te-ar ăl dă sus...

SLAMNA : Pentru că fi-meo, Alecu an-nebu-
nit de tot cu istoriile astea d-acuma... L-a-n-
demnat ciorile să se amestece și el în za-
vera care s-a făcut la București, și cine știe
ce poate să pătimească !... Eu am auzit, de
bună seamă, că pe toți cîți s-a amestecat în
istoria asta, ori îi taie turcii, ori îi spînzură
muscalii. Din două, trebuie să se-ntimple
una !

CĂLIN (aparte) : Ba să te ia aghiută ! Mai
bine !

SLAMNA : Dar dacă n-ai cu cine să te în-
telegi, e rău... En îi spuneam toate astea și
ea nici nu mă asculta... Începea să cînte ca
la revoluție... Doamne ferește ! Lasă, s-o ve-
dea ea sabia la cap... Numai atunci o să-și
aducă aminte de cuvintele mele. (Mai uitîn-
du-se în oglindă.) Peruca asta nu-mi stă bine
în cap dă loc. (O sucește în dreapta și în
stînga, în cap.)

CĂLIN (cu spaimă) : Aoleo ! Ce dracu-i asta ?
la uități, măi frate, cum îi joacă hîrca ?
(Scîlpînd în toate părțile.) Tiu, tiu, tiu...
Spargi-ți-s-ar solnița, diavole !...

SLAMNA : Trebuie s-o piaptăn nițel. (Își
scoate peruca din cap și rămîne cu hîrca
goală.)

CĂLIN (nemaiputîndu-se stăpîni, strigă tare
rizînd) : Hă, hă, hă... Dracu' pă uscat !
Dracu' pă uscat ! (Trîntește ușa și fuge.)

SLAMNA (iute își așază peruca la loc și
aleargă la ușă să vadă cine a fost) : Cine
e ?... Ce sînt obrăznicile astea ? Bată-vă dum-
nezeu, dă mojiicii dracului ! Așteaptă, vă dau
eu pe mîna stăpînului vostru. (Închide ușa
cu cheia și se întoarce la oglindă.) Mai veniți,
dacă puteți acum. Așa trebuia să fac din
capul locului. (Se aude bătînd cineva în ușă.)
Ei, minca-i-ar ciinii dă jurați !... Cine o mai
fi acum ? (Iar bate la ușă mai tare.) Cine
este acolo ?

ZINCA (care răspunde de afară) : Nenecuțo !
Nenecuțo ! Dăschide, că eu sînt...

SLAMNA : Ce poțști, mă rog ?

ZINCA : Am să-ți spui o vorbă, nenecuța
mea, despre care o să te bucuri prea mult...
Deschide ! Deschide !

SLAMNA : De, soro, că o să spargi ușa... (Își
ascunde sulimanul și paharul cu negreală sub
masa de toaletă.) Mai ai nițică răbdare...
(Merge și deschide ușa și intră Zinea ; iar
Călin rămîne afară, fără să fie văzut.)

SCENA V

Slamna, Zinca și mai pe urmă Călin.

ZINCA (recitind versuri în fața Slamnei):

Tată vodă, ce ocară
Pătimită-i de la țară ?
Dă e glumă !
Nu e bună !
Zău, așa !
Măria ta !...

Ce mai stai de te gindești
Și nu te călătorești ?

Ia-ți lădița
Și Domnița,
Și te cară
Ieși din țară.

Uru-la-i-Vilara !

Ha, ha, ha, ha, ha

Uru-la-i-Vilara...

Ha, ha, ha, ha, ha.

SLAMNA : Iar cu năzdrăvăniile d-astea mi-ai venit ? Dacă știam așa, nu-ți dăscuiam ușa...

ZINCA : Da, pentru ce sezi cu ușa încuiată ? Ți-e frică de hoți ? N-ai auzit dumneata că la București, în noaptea de revoluție, a stat toți oamenii cu ușile dăschise și nu li s-a mai întâmplat nimic ?

SLAMNA : Ia lasă-mă în pace cu fleacurile ăle... Spune, la ce-ai venit ?

ZINCA : E, he... Cind ai știi, m-ai îmbrățișa ; dar pînă una alta, lasă-mă să te îmbrățișez eu înainte. (O îmbrățișează.)

SLAMNA : De, soro... nu mă stringe așa...

ZINCA : Ce, nu primești îmbrățișările mele ? (Aparte.) S-a sulemenit țeapăn soacră-mea !

CĂLIN (de la ușă, zice aparte) : Te-a-ntrecut pă dumneata...

SLAMNA : Spune-odată, ce vrei cu mine ?

ZINCA : Nenecuțo dragă... A venit...

SLAMNA (tăindu-i vorba) : Cine ? Turcii, muscalii ?

CĂLIN (aparte) : Cui e foame codrii visează !

ZINCA : Ba nu, doamne, ce frică ai dumneata de turci și de muscali ? A venit papa de la București...

SLAMNA : Așa ?... A venit paharnicul ?

ZINCA : Da. Însă știi că nu mai e paharnic acum ?

SLAMNA : Pentru ce ? Abia mai deunăzi s-a făcut.

ZINCA : Vezi-că acu' s-a desființat rangurile ; n-ai auzit dumneata ?

Nu mai sînt ranguri, nici boierii

A căzut toate, aste prostii !

Instrucțiunea are să fie,

La noi în țară, o boierie !

SLAMNA (încetă în parapon) : Ia taci... Taci pentru numele lui dumnezeu... Nu se poate niciodată să cadă rangurile. M-ai înțeles ?

ZINCA : Nenecuțo ! De ce ți-e frică, tot n-o să scapi... Adu-ți aminte proverbul ! Aideți, mai curînd acum, că ne-așteaptă Papa în grădină... (O întinde de haină.)

SLAMNA : De, nebuno, că o să-mi rupi hainele dă pă mine... (Aparte.) Tinerimea asta,

a-nnebunit dă tot. (Les amîndouă și intră Călin.)

SCENA VI

CĂLIN (singur) : Unde o fi ascuns baba clondiroiu' cu suliman ? (Uitîndu-se în toate părțile.) Trebuie să dau eu peste el, că n-a avut cînd să-l pitească bine, și de l-o-i găsi, am să-l bag atînd, ca să nu mai dea cu mina de el multă vreme. (Caută pe sub scaune, și-l găsește sub masa de toaletă.) Ha ! Iacă-tă-l aici... hă, hă, hă !... Cîtă mai sticloiu' ! Unde să-l pitească eu acu ?... (Către public.) Îmi vine-n gît să fac o năzdrăvănie !... Să mă sulemenesc și eu, ca să vedem, bine-mi șade ?... Zice că la București așa să sulemenesc unii domnișori d-ăia, și au cite o grămadă de ibomnice... Numai dă n-ar da baba peste mine, că-i stîngere ! (Se uită afară pe ușa din fund.) Nu se vede nimeni... Ciocoiți s-a dus în grădină să mînnince cîreșe... (Se întoarce la oglindă și începe a se sulemenii.) Mai întii de toate să mă spoiesc cu bidineaua asta... Să-mi fac sprincenile împreună cu mustățile... Așa... (Dă cu roșeală și cu negreală multă.) M-am isprăvit acum. (Venind în fața publicului.) Ia uitați, domnișorilor, frumoși sînt ?... Ce mai sprîncene și mustăți am... tot asemenea sînt și unii din dumneavoastră care să sulemenesc... (Punînd ochii pe unul din spectatori.) Ai, ce zici, dumneata ?... Dumneata care obișnuiești... Te cunosc eu... Sulemeneala se vede cale de-nu conac... Așa e că m-am boit și m-am vîruiat pă zdравъ ?... (Ride.) He, he, he ! Aoleo ! Nu-șee s-aude afară ?... (Uitîndu-se pe ușă.) Boieru' Șerban cu baba... D-ar da Dumnezeu să nu vie aici... Aoleo ! Aicea vine... O să mă vadă sulemenit... Ce naiba să fac eu acu ? Dacă aș găsi nițică apă să mă spăl... (Caută apă și nu găsește.) Tiu ! Că nu e nici nu pic... Ce să fac ?... Așteaptă, că i-am găsit leacul... (Începe a se freca cu amîndouă mîinile pe obraz amestecînd roșeala și negreală.) M-am curățat acu ?... (Uitîndu-se în oglindă.) Uliu !... pareă sînt al din gîrlă ! Numai două coarne-mi lipsesc... (Ușa se deschide.) Hai, m-am topit.

SCENA VII

Călin, Slamna, boierul Enache, Zinca, Maria.

SLAMNA (fără a vedea pe Călin) : Ce mare nenorocire că m-am învrednicit să văz pe cuscru' sănătos ! (Văzînd pe Călin așa spoit, se sperie și se trage înapoi cu frică.) Aoleo ! Dracu !

ZINCA (asemenea) : Fugi nenecuțo !

MABIA (asemenea) : Asta-i ucigă-l crucea, coconiță !...

BOIERUL (asemenea) : Pici, drace !

CĂLIN : Nu e dracu coconiță. Nu... e Călin, argatul dumneavoastră... Eu sînt !

SLAMNA : Bată-te Dumnezeu, procle ! Cine dracu te-a spoit așa ?

CĂLIN : Vezi că... umblam să mă sulemenesc și eu ca dumneata...

ZINCA : Ești fără obraz !

MARIA : Ardi-te-ar focu' dă nebun !

SLAMNA : Ucigă-te toaca, drace !

BOIERUL : Cucoanelor, ia ascultați încoace ! Faceți-vă cite o cruce, să piară necuratu' din casa asta !

CĂLIN : Boierule !... Apoi, dracu are coarne, nu e Călin ca mine, așa...

BOIERUL : He ! Vezi că în ziua de astăzi, dracii sint fără coarne.

CĂLIN : E, le... Așa să fie ?... Vezi, asta n-am știut-o eu...

ZINCA : Ieși afară !

SLAMNA : Pici, drace !

MARIA (imbrîncindu-l) : Du-te focului, smintitule...

(Călin iese cu Maria după el.)

SCENA VIII

Slamna, Boierul, Zinca.

ZINCA : Vezi dumneata, nenecuțo ? Că papa poartă cocardă ?...

BOIERUL : Am pus-o și eu de frica vagabonților. Dar mi-e urită, să n-o văz...

ZINCA : Ce frumoasă e ! (O ia de la boier și și-o prinde în piept.) Mie îmi place dă foc, papa !

SLAMNA : Ia spune-mi cocoane Bănică, cum ați dus-o pe la București, cu holera asta ?

BOIERUL (oftînd) : Destul de rău, cuseră, destul de rău. Of ! Of ! Of !

SLAMNA : Ce, n-a mai iertat-o Dumnezeu ? BOIEBUL : Asta ar fi cum ar fi, dar năzdrăvenia ailantă care se făcu, e mai rea și decît holera și decît ciuma, și decît toate nevoile din lume.

SLAMNA : Ba să mai zici ! Am auzit că s-a făcut zaveră. Așa o fi ? Ori numai vorbe ?

BOIERUL : Din păcatele noastre, e prea adevărat... (Aparte, oftînd) Of ! Pierdui 200 de galbeni și păhărnicia.

ZINCA : Ce rău îmi pare că n-am fost și eu în București cînd s-a proclamat libertatea. Ia spune-mi, papa, ce fel s-a făcut ?... Zice că sint 21 de articole, le-ai citit dumneata ?

BOIERUL : Le-am citit, dar nu voi să mai auz de ele...

ZINCA : Pentru ce așa ? Nu sint folositoare țării, nu sint bune ?

BOIERUL : Ba bune, dar numai nouă, boierilor, ne dă peste nas.

ZINCA : Cum ? Fă-mă să înțeleg și eu, papa. BOIERUL : Numai unul din paragrafele alea să fi lipsit, le ziceam bravos ! Of, ăla m-a rănit la inimă !

ZINCA : Care este acel paragraf ? Ce coprinde are ?

BOIERUL (supărat) : Ce mă mai întrebi ?... Tu nu pricepi atîta lucru ? Ia, paragrafu'ăla care desființează caftanurile !

SLAMNA : He ! Bine că-mi aduseși aminte, cocoane Bănică ! eu am uitat să te firitisesc pentru caftanul cel nou care l-ai dobîndit

acum... (îi face complimente.) Și la mai mare, arhon paharnic !

ZINCA (aparte) : Hait... a bucladisit-o soacră-mea !

BOIERUL (supărat tare) : Ia ascultă, cocoană Slamno ! Nu mă mai cătrăni și dumneata, ce dracu' ! Am ajuns să rîdem unii de alții acum ? Dăstul mi-este mie rana care o am pă inimă și care o să mă lăge în pămînt ! SLAMNA (ofensată) : Kirie cleison !... Ce, te superi că te-am firitisit ?

BOIERUL : Ai făcut-o fiartă cu firitismosul dumitale... Foarte-ți mulțumesc !

ZINCA : Papa, nu te supăra.

BOIERUL : Dar cum să nu mă supăr, mă rog ? Să rîză dumneaei dă mine ? Dăstul au ris vagabonții ăia din Rucurești.

ZINCA : Vezi că nenecuța nu vrea să creadă nicidecum că s-au desființat rangurile...

SLAMNA : N-am crezut niciodată și nici nu voi crede cît oi trăi !

BOIERUL : Așa e vorba ? E, pardon, și mă iartă cocoană Slamno !... Of, surioară, noi nu mai sintem boieri acum ! Eu, nenorocitu', bine știți că la opt ale curgătorului iunie, am dobîndit rang de paharnic, și la unsprezece idem am fost nevoit să mă lepăd de el...

SLAMNA : Ra asta-i vorbă ! Cum se poate să mă lepăd eu de eghemoniconul meu ?

BOIERUL : Tot așa era și părerea mea, dar te ierta nevoia... asta, să zic și eu, filotimia ?

Apoi, cînd am văzut cu ochii mei pe marele ban lordache Filipescu — baș-boier ! — cum striga pe uliță în gura mare : (Imitîndu-l) „Fraților ! Eu nu mai sint Banu' Filipescu d-acuma-ncolo... Sint moș lordache ! Moș lordache !” ...Spune-mi dumneata, ce era să facă unul ca mine atunci ?

SLAMNA : Nu știu, zău ! Poate că o fi venit vremea d-apoi, dragă cuscere ! N-ai citit la Agatanghel, să vezi ce spune ?

BOIERUL : Măre, da' cine-ți mai caută ție de Agatanghel în vremea asta ?

SLAMNA : He ! Vezi că eu am cetit Agatanghelul din scoarță pînă-n scoarță ; și zice că atunci cînd o fi aproape de sfîrșitu' lumii, o să se facă turburare mare peste tot pămîntul... Uite, așa ca în ziua de astăzi bate pilda, cocoane Bănică !

ZINCA : Papa, eu păstrez scrisoarea dumitale care mi-ai trimis-o în ziua cînd te-ai făcut paharnic...

BOIERUL : E, he, fata mea ! Ce folos ? Păhărnicia mea s-a dus pe copeă și să dea dumnezeu, cine o mai face ca mine, ca mine să pătească ! Văz și eu acum că am fost un prost !

ZINCA : Bine, de ce papa ?

BOIERUL : Auzi, de ce ? Ia, pentru că am dat două sute de galbeni mită pe o păhărnicie care a ținut numai trei zile... Două sute de galbeni, nu mai puțin !

SLAMNA : Vai de mine, cuscere ! Cine te-a pus pe dumneata să dai atîția bani ? Auzi, două sute de galbeni pentru o păhărnicie de trei zile !

ZINCA : Așa, bine zice nenecuța...

BOIERUL: Da'ce dracu era să fac, măi frate?... Ca să pot căpăta o recomandăție de la marele postelnic; căci alminterea era peste puțină omenească!... Al doilea, năzdrăvan eram eu, să știu că o să se întimple una ca asta? (Oftind cu foc.) **Of! Dumnezeuule!**

SLAMNA (asemenea, oftind): **Of! Pana-ghia-mu!**

ZINCA (asemenea): **Ah! Mon Dieu!**

SCENA IX

Precedenții, Călin.

CĂLIN: Boierule, a venit un melentar de la București cu o carte...

BOIERUL: Ia-o tu, și ado-ncoace...

CĂLIN: Dea! Unde-i vorba aia? I-am cerut-o eu, și, al naibii, odată s-a răstit la mine... (Tare.) Nu e voie!

BOIERUL: Du-te, prostule, dă i-o cere al doilea.

CĂLIN: Eu n-am coraj să i-o mai cer încă o dată. Poate să se ducă cine o vrea.

BOIERUL: Zi-i să se scuture de praf și să intre în casă.

CĂLIN: Ba să-i zică popa pă cap mai bine, că eu nu mai poci de frică. O să-i fac vint înăuntru. (Iese afară.)

SCENA X

Boierul, Slamna, Zinca.

SLAMNA (cu frică): Aoleo! Coccoane Bănică, da'ce-o fi cătind militarul ăsta? O fi vreun zavergiu d-ăia? Să fugim mai bine!

BOIERUL: Nu te teme.

ZINCA: Ia taci, nenecuțo, nu fii copilă: ăsta-i român d-ai noștri.

SLAMNA: Ba zău, mi-e frică să nu fie vre-un zavergiu din București.

ZINCA: Ce spui dumneata, nenecuțo de zavergiu? N-a fost nici o zaveră la noi în țară...

Ce, sint zavergiu ăia? Eu nici nu știu...

SLAMNA: He! Vezi că tu, de unde să știi? Ia-ntreabă pe papa al dumitale, să-ți spuie ce am pățit noi când cu zavera din vremea lui Tudor Vladimirescu! Să tăia oameni pe uliță ca ciupercile, mă înțelegi?

BOIERUL: Fii pă pace, euscă. Zavera asta d-acum nu să potrivește cu aceea d-atunci. Ce e drept, nu-i păcat. Acum nu s-a vărsat nici o picătură de sînge măcar.

ZINCA: Ai auzit, nenecuțo? Ce bine-mi pare!

SLAMNA: He! Vezi că nu e vremea trecută, dragă euscă. Eu, pînă astăzi, n-am văzut nici un militar să vie în casa mea. ăsta nu e lucru curat... mie mi-e frică dă nu mă ține pămîntul.

BOIERUL: Om vedea noi acu: Zinețo, dă-mi bastonu' ăla lingă mine!

ZINCA (dîndu-i bastonul): Ține, papa!

Precedenții, Dumitrache Olteanu îmbrăcat în uniformă de gardist.

GARDISTUL (prezentînd arma): Să trăiți, domnule!

BOIERUL (către Slamna): Auzi cum îmi zice? Domnule! Coccoane, mojițele!

GARDISTUL: Știi prea bine că țara noastră s-a dezrobît și noi românii am dobîndit libertatea, scăpînd de sub asprimea tiraniei. Legile de pînă acum, făcute de aristocrați, care numai lor le da drepturi, iar poporului jugul, și care prin rușinoase titluri, adică boierii, ne dezghinase pe unii de alții, acum s-au desființat cu mare jurămînt.

BOIERUL (către Slamna, oftînd): S-a dus păhărnicia mea!

GARDISTUL: Astăzi dar, iarăși ne unește, și toți aceia care ne numim: boieri, neguțători, țărani, sîntem, fără osebite, frați!

BOIERUL (aparte): Ba să te ia dracu!

SLAMNA (aparte): Ștergi-te pe bot, mojițele!

ZINCA (aparte, cu bucurie): Se șarmant!

GARDISTUL: Guvernul Provizoriu din capitala București vă trimite acest ordin (Arătînd un plic care se vede între vergeaua de la pușcă.) ca să-l dați în cunoștința tuturor sătenilor din această parte de loc.

BOIERUL (aparte, mînuind bastonul): Ți-aș da eu ție guvern provizoriu, dă n-ai avea pușca aia în mină!

GARDISTUL: Să citiți ordinul acesta în auzul tuturor și să le faceți bună deslușire asupra drepturilor ce au dobîndit.

BOIERUL: Bine, bine... Am priceput... Dăstul atita.

SLAMNA (aparte): Ia kitacsi mă rog... vezi, bun ce-i de floancă, mojițul ăsta?

ZINCA (aparte): Sublim dă tot...

GARDISTUL (înaintînd un pas): Eu, domnule, sint gardist național.

BOIERUL: Bine, bine... Să fii dumneata sănătos... (Aparte.) Lovi-te-ar holera.

GARDISTUL (aparte): Dacă m-o cunoaște cocoana Slamna nu mai cumpără suliman de la mine niciodată. (Către boier.) Să trăiască libertatea, domnule!

BOIERUL: Așa. Vorba dumitale: mă rog, stăi mai departe...

GARDISTUL: Acum, pentru că sîntem frați, trebuie să ne dăm sărutări frățești.

BOIERUL (trăgîndu-se înapoi): Ba să mă ierți dumneata! Foarte-ți mulțumesc de dragoste!

SLAMNA (către Zinca): Ia kitacsi mojițe, pînă unde si-a lungit nasul, să sărute pe cuconu' Bănică? Kirie eleison!

ZINCA (către Slamna): Poate să vie și la dumneata, nenecuțo...

GARDISTUL (aparte): Nu m-a cunoscut nimeni! (Către boier, apucîndu-l de mîncă.) Să știi domnule că o să fim cu toții fericiți!... Nu-i așa?

BOIERUL (trăgîndu-și mîna supărat): Măi, fugi d-aci că puți a usturoi...

SCENA XIII

Dumitrache Olteanu singur.

ZINCA (încet Slamnei) : Fugi, nenecuto că vine și la dumneata...
SLAMNA (încet Zineai) : Ieși tu afară mai curînd...

ZINCA (încet Slamnei) : Mon Dieu !... Cum se poate să te lasă pînă la dumneata singură ?
GARDISTUL : Domnule ! Sînt gardist național și trebuie să-mi fac datoria cu sfințenie... (îmbrățișează pe boierul Enache cu silă și îl sărută ; însă cînd îl sărută, din neîndemînare atinge ișlicul boierului și-i cade jos din cap.) Să trăiască frăția !... Ura !
BOIERUL (tipînd) : Of ! Inima ! Inima !... M-a apucat colica la inimă... Of ! (Se încovoaie, vîltîndu-se.)

ZINCA (alergînd să-l sprijine) : Papa ! Papa !
SLAMNA (asemenea) : Cuscre ! Cuscre !
ZINCA (strigînd slugile) : Căline ! Mario !
BOIERUL (tot vîltîndu-se) : Of, mi-a mputit sufletul de usturoi ! Nu mai poci de la inimă ! Of ! (Cade pe un fotel. Slamna și cu Zinca îl freacă pe miini și pe cap.)
GARDISTUL (aparte) : Hait, l-a lovit holera ! S-a dus dracului un aristocrat !

SCENA XII

Precedenții, Călin, Maria.

MARIA (întrînd repede) : Vai de mine, cociți ! Da' ce-a pățit boieru' ?

ZINCA : I-a venit amețea !... A leșinat...

CĂLIN : Ce, o să moară boieru' ? Aoleo ! Mama mea !

SLAMNA : Taci dracului, nebunule ! Mario, adă clondirul cu oțet de trandafiri. Iute ! (Maria iese.)

ZINCA : Căline, ad-o apă că i-a venit amețea lui papa !

CĂLIN : Să-i turnăm apa-n cap ? Mă duc să aduc donița cu apă. (Călin iese.)

MARIA (venind cu clondirul cu oțet) : Am adus oțetu'.

SLAMNA (către Zinca) : Freacă-l cu oțet la temple, dă-i oțet să miroasă.

CĂLIN (întrînd repede cu donița cu apă în mînă) : Am adus apă rece de la fiutină. (Iute o toarnă în capul boierului.)

BOIERUL (sărînd în sus de pe fotel) : Caruacis ! Ce dracu, soro, ați înnebunit ? Vreți să mă faceți paparudă ?

SLAMNA : Ce-ai făcut, mă ? Bată-te Dumnezeu !

ZINCA : Năucitule ! Vai de capul tău !

CĂLIN : Apoi, nu mi-ai zis să-i torn apă în cap ?

BOIERUL : Of ! M-a udat pînă la oase.

GARDISTUL (aparte) : S-a botezat ciocoiul d-al doilea. Țasta-i semn bun.

ZINCA : Papa... Haideti dincolo ca să te schimbi de haine... (Slamna și Zinca și cu slugile sprijină pe boier și trec în odaia de alături.)

DUMITRACHE : Al dracului ciocoi mai fu și ăsta ! P-aci, p-aci, era să crape fierca-n el de necaz, fiindcă l-am sărutat eu... Bre ! Ce orbire pe oamenii ăștia... Ei gîndesc că sînt picați din cer, că nu e nimeni vrednic a se atinge de dinșii... Ce rătăcire !... Apoi, însuși Mintuitoru' lumii a mîncat la masă cu oamenii pe pămînt și a primit cu mulțumire sărutările lor... Încă chiar pe a vinzătorului Iuda nu i-a refuzat-o ! Dară-mi-te ei, care nu sînt decît niște oameni păcătoși ca toți ceilalți ? Apoi fie, că i-o făcui și eu... Umbla el să se codească, dar dăgeaba... Ha ! ha ! ha ! Zicea că-i puț a usturoi ? Adevărat, am mîncat astăzi usturoi, ba am băut și o litră de rachiu de izmă, dar asta am făcut-o de frica holerei ! Ce bine-mi pare că nu m-a cunoscut nimini în hainele astea de gardist ! Numai Marioara aș fi dorit să mă cunoască, dar nici ea nu m-a băgat de seamă... Cum mai alerga ea, mititica, în toate părțile, ca o săgeată de iute ! Bravo, Marioară, tu ești o fată vrenică ! O să fiu prea norocit, luîndu-te de nevastă !

SCENA XIV

Călin, Dumitrache, în haine de gardist.

CĂLIN : E, al dracului melentar, tot nu s-a dus d-aici.

GARDISTUL (rîzînd tare) : Ha ! Ha ! Ha !...

CĂLIN (aparte) : Da' de ce o fi rîzînd el acum ?

GARDISTUL : Ha, ha, ha... Ai scăldat bine pe boier, mă Căline ?... ha, ha, ha.

CĂLIN (aparte) : S-a mai îmblinzit nițel. (Tare.) Da', dă unde mă cunoști dumneata pînă la mine ?

GARDISTUL (își scoate boneta din cap) : Ce fel ? Tu nu mă cunoști pînă la mine ?

CĂLIN : Iaca, mă ! Dumneata ai fost, jupîn Dumitrache ? Bată-te vina să te bată ! Ne-ai făcut pe toți să murim dă frică.

GARDISTUL : Dacă sînteți proști... Știi tu, mă Căline, pentru ce țipa boierul și zicea că l-a apucat colica la inimă ?

CĂLIN : Nu știu, zău ! Da' dă ce oare ?

GARDISTUL : Pentru că l-am pupat eu în gură... Ha ! Ha ! Ha !

CĂLIN : Ai pupat pînă la boier în gură ? E, nu mai spune ! Da pentru care pricină ?

GARDISTUL : Așa să cade, pentru că acumă este libertate, pentru că sîntem frați, pentru că sîntem una și una !

CĂLIN : Măi, taci ! Ce-o mai fi și libirtația asta, doamne ? !

SCENA XV

Precedenții, Maria.

MARIA : Căline, boierul să vaită într-una... Mă tem că e bolnav rău !

CĂLIN (suspînînd) : Numai dă nu i-ar fi boala dăgeaba.

GARDISTUL (căt're Maria) : Ce mai faci, dragă Mărioară ?

MARIA (surprinsă) : A ! Ce, dumneata ai fost melentarul d-adincaori ? Ai intrat în miliție, jupin Dumitrache ? Apoi, p'a mine cui m-ai lăsat ?

GARDISTUL : Nu te teme, Mărioară, eu nu sînt milîntar, am intrat la gvardia națională. Asta este cu totul altceva. Să știi, Mărioară, că după ce ne-om cunoa, plecăm amîndoi la București.

CĂLIN : Apoi, prăvălia cui o lași ?

GARDISTUL : Da' ce-mi trebuie mie acu' prăvălie ? O să intru în slujbă... poate să mă fac ministru ! E libertate acuma, Mărioară !

CĂLIN : Bravos ! auzi tu, Mărioară ? O să ajungi ministereasă !

MARIA : Ferește doamne ! Mie mai bine mi-ar plăcea să fiu băcăneasă.

GARDISTUL : Să vezi tu, Mărioară, ce frumos e acolo la București, lucru mare ! O să mergem să ne plimbăm p'a Cîmpu' Libertății, la Filaret, unde propovăduiește domnul Firfiriecă, în toate duminicile și sărbătorile.

CĂLIN : Da' cîni-i ăla, domnul Firfiriecă, jupin Dumitrache ?

GARDISTUL : Este un domnișor d-ăia cu cioc în barbă... Ba nu, el n-are barbă-n cioc... Este un propagant care nu bagă limba-n gură cit e ziua de mare... Ne spune într-una, că acuma este libertate, că nu mai este robie, că a căzut puterea ciocailor... Și cite și mai cite... Da' cine poate să le mai ție minte ?

CĂLIN : Glumești, jupin Dumitrache ?

GARDISTUL : Ba dă loc... E minunat domnul Firfiriecă cînd să urcă el colo în foișor și strigă : frraților... rămînem toți cu gurile căscate.

CĂLIN : Tii !... Cum aș vrea să văz și eu p'a domnul Firfiriecă ăla, bată-l cîrnia să-l bată !

GARDISTUL : Apoi, la urmă, cînd e să plece lumea acasă, să pune muzica în frunte și începe să cînte Marșu' Libertății... Ce frumos e Marșu' Libertății ! la ascultați nițel !

ARIE NR. 1

Aideți cu toți într-o unire
Aideți cu toți să ne luptăm,
Să scăpăm țara de tiranie
Și libertatea să proclamăm !

Nu vrea românul ca să mai fie
În a lui țară, neagră sclavie !
Ci să trăiască în libertate
Mină în mină, frate cu frate !

Jos privilegiul, jos boieria,
Sus libertatea și cu frăția ;
Jos cază claca și iobăgia !
Sus cu dreptatea și omenia !

Aideți,
Aideți
Cu tărie,

Aideți
Să luptăm ;
Să lovim
În tiranie
Să o sfărîmăm !

Aideți cu toți într-o unire,
Aideți cu toți să ne luptăm,
Să scăpăm țara de tiranie
Și libertatea să proclamăm !

Aideți,
Aideți
Cu tărie,
Aideți
Să luptăm ;
Să lovim
În tiranie
Să o sfărîmăm !

Jos privilegiul, jos boieria !
Sus libertatea și cu frăția !
Jos cază claca și iobăgia,
Sus cu dreptatea și omenia !

Aideți
Aideți
Cu tărie,
Aideți
Să luptăm ;
Să lovim
În tiranie
Să o sfărîmăm !

Nu vrea românul ca să mai fie
În a lui țară, neagră sclavie !
Ci să trăiască în libertate,
Mină în mină, frate cu frate !

(Apoi se repetă toate aceste cuplete de către cei trei în cor. Melodia lor este „Marșul Libertății”, imitație după melodia „Căruta poștei”.)

CĂLIN : Bre ! Da' frumos mai e cîntecul libertății... Uite, parcă mă furcă pînă inimă !... pe legea mea, jupin Dumitrache, îmi vine să mă fac și eu gvardian ca dumne-nea.

GARDISTUL : Vezi că acum i-e drag românului să ia pușca-n mină. Unde, mai înainte vreme, putea muzica noastră să cînte vreun cîntec românesc ? Nici nu să pomena. Cînta tot d-alea nemțeștile, care nu să lipesc dă inima soldatului român ! Iar acum, slavă ție doamne, a venit vremea să auzim și noi marșuri naționale, care te fac să-ți fie dragă miliția și să dai piept cu vrăjmasii țării, fără nici o temere de moarte... Să trăiască libertatea !

CĂLIN : Să trăiască libertăția !

(În vremea aceasta se aude un tumult afară și strigăte de ura.)

GARDISTUL : Ce sînt strigările astea ?
CĂLIN (uitîndu-se pe ușă afară) : O mulțime de oameni și de dorobanți cu steaguri la spinare. Coconu' Alecu și Zapciul sînt în fruntea lor.

Constantin Daniel Rosenthal : „România rupîndu-și cătușele pe Cîmpia Libertății”

SCENA XVI

Precedenții, Alecu, Mărgărit, Chiru, Maesin, Lefter, dorobanți, săteni.

ALECU : Fraților ! Acum cunoașteți și voi pe celebrii bărbați, voitori de bine ai neamului românesc, aceia care au sacrificat tot pentru îmbunătățirea soartei noastre... Ranguri, avere, privilegii, toate acestea le-au nesocotit și le-au lepădat pentru dragostea noastră... Chiar și viața lor au pus-o în pericol pentru voi !

TOȚI : Ura ! Ura ! Ura !

SCENA XVII

Precedenții, Boierul, Slamna, Zinca.

LEFTER : Vine boierul ăl bătrîn !
CALIN : Taci din gură, nea Leftere, n-ai auzit că nu mai sint boieri acu ?

BOIERUL : Alecule ! Alecule !

ZINCA : Alecuță ! A venit papa de la București !

ALECU (văzînd pe boier) : O, ce mare bucurie ! Cînd ai venit, prea iubitul meu părinte ?
BOIERUL : Oî, mai adineaori am sosit și eu...

ALECU : Pentru ce ești trist ? Acum, cînd trebuie să fii vesel ? Poate că ai răcit pădrum ? Ești bolnav ?

ZINCA : Nu, drăguță Alecule, papa e ostenit de drum și-i trebuie odihnă ca să se între-meze.

BOIERUL (oftînd, zice aparte) : Oî ! Ba păhărnicia... păhărnicia...

GARDISTUL (lui Mărgărit) : Domnule subcirnuitor, eu, gardistul național, sint însărcinat să vă dau în primire ordinul guvernului din capitala București, pe care și dumneata să-l dai în cunoștința locuitorilor din această plasă. (Îi prezintă pușca, care între vergea are un plic sigilat.)

MĂRGĂBIT (luînd plicul în mînă) : Domnule gardist, să trăiască guvernul !

ALECU : Iar noi, ca frații, trebuie să ne dăm sărutări frățești ! (Alecu și Mărgărit se sărută cu Gardistul.)

BOIERUL (aparte) : Ce va să zică asta ? E, mojie cu mojie... Oî ! Mai bine era să mă fi lovit holera, să mor cu un ceas mai înainte, decît să trăiesc rușinat !

MĂRGĂBIT (desfăcînd plicul) : Ascultați toți, mic și mare, proclamația guvernului celui nou, care este guvernul frăției și al libertății !

TOȚI : Ascultăm, ascultăm !

MĂRGĂBIT (citînd hîrtia în auzul tuturor) : „În numele poporului român, dreptate, frăție ! Guvernul Provizoriu. Fraților, locuitori din toate satele, fiindcă noi, din voința lui Dumnezeu, am scuturat jugul tiraniei, voi ați redobîndit împreună cu noi toate drepturile strămoșești... adică, v-ați făcut deopo-

Sigiliul Guvernului Provizoriu din 1848

trivă cu boierii înaintea legilor. Vi se ridică claca, jobăgia, beilicul... Făcindu-vă și proprietari de pământ pe pogoanele legiuite!"

SĂTENII : Să trăiască guvernul !

.....

MĂRGĂRIT : Vă mulțumiți ?

SĂTENII : Ne mulțumim !

MĂRGĂRIT : Să trăiască libertatea !

TOȚI : Să trăiască libertatea !

MĂRGĂRIT : Să trăiască guvernul !

TOȚI : Să trăiască guvernul ! Ura ! Ura !

CORUL : Așteți cu toți într-o unire

Așteți cu toți să ne luptăm etc., etc.,
etc.

(După terminarea corului, țărani entuziasmați ridică pe Alecu și pe Mărgărit pe mâini și ies cu toții pe ușă strigând mereu Ura ! Ura !)

GARDISTUL (apucînd pe Maria de mîină) : Așteți și noi, Marioară, la biserică, să ne cununăm, că mîine o să plecăm la București. Să ții minte Marioară vorba mea : cînd țara s-a liberat, noi amîndoi ne-am legat... (les amîndoi.)

SCENA XVIII

Boierul, Slamna, Călin.

SLAMNA : Căline ! Da' unde a plecat nemernica dă Maria cu soldatu' ăla ?

CĂLIN : N-ai auzit dumneata că s-au dus să se cunune amîndoi la biserică ?

SLAMNA : Ce fel de vorbă ? Eu am făgăduit s-o dau după Dumitrache băcanu'...

Alceargă d-o întoarce îndărăt !

CĂLIN : Iaca na ! Apoi ăla era jupîn Dumitrache Olcanu'...

SLAMNA : Cine mă ? Soldatu' ăla care a îndrăznit să sărute în gură pă coconu' Bănică ?

CĂLIN : Da, el... leit și poleit.

SLAMNA (cu mare necaz) : Auzi, al dracului oltean, adevărat, nici salcia pom, nici mojiu' om ! Da' fie, că și eu n-o să mai cumpăr nimic din prăvălia lui, nici picătură de sulinan măcar, și de astăzi înainte fac jurămint mare că nu mă mai sulemenesc niciodată în viața mea !

CĂLIN : Tiu... Păcat mare ! Abia învățasem și eu să mă zmulgălesc pe obraz ca domnișorii ăia...

BOIERUL (care în vremea aceasta se plimbă supărat în sus și în jos, fără să asculte pe cei doi vorbitori) : Mi s-au dus două sute de galbeni. Mi s-a dus și păhărnicia. (Își scoate işlicul din cap.) Acum, n-am ce mai face nici eu tine ! (Trîntește işlicul de pămînt.) Să te duci dracului de pomană ! (Cade pe un fotel.)

SLAMNA : Vai de mine, cocoane Bănică ! Ai înebunit frăgioare ? O ! Panaghia-mu ! (Cade și dînsa pe un fotel.)

CĂLIN (luînd işlicul de jos) : Stați, că mi-a venit și mie rîndul să mă fac boier ! (Pune işlicul pe cap, se așază pe un fotel și bate tare din palme.) Bre ! Ad-o cafea și ciubuc ! Ha ! Ha ! Ha !

SLAMNA (dezmeticindu-se) : Of ! Am ajuns în vremea d'apoi ! Închină-te, cusere, că a venit sfîrșitu' lumii !

BOIERUL : Of ! O să mor dă dorul păhărnicii !

CORTINA CADE

Finale piesei

www.cinecl.ro